

SVEČANA PODELITEV NAJVIŠJIH PRIZNANJ PLANINSKE ZVEZE SLOVENIJE ZA LETO 2019

Laško, 7. december 2019

Organizatorji podelitve:

PREDSTAVITEV

Planinska zveza Slovenije je ena največjih in najbolj množičnih nevladnih, prostovoljskih organizacij v Republiki Sloveniji. Je organizacija s tradicijo, saj je naslednica Slovenskega planinskega društva, ki je bilo ustanovljeno 27. 2. 1893. Predsednik PZS je Jože Rovnan.

PZS je prostovoljna zveza društev. Njena glavna dejavnost je povezovanje društev in zagotavljanje pogojev za planinstvo v Sloveniji ter mednarodnem prostoru. Goji slovensko planinsko izročilo, izvaja prostovoljsko delo in deluje kot del civilne družbe, v javnem interesu in kot nacionalna panožna zveza s področja planinstva. Poslanstvo Planinske zveze Slovenije in celotne planinske organizacije je: Planinstvo kot način življenja. Častni kodeks slovenskih planincev je vrednota, ki jo spoštuje in uresničuje planinska organizacija. Načela delovanja planinske organizacije so: celovito planinstvo in njegova promocija, usmerjenost k društvom, usposabljanje obiskovalcev gora za varnejše gibanje v gorah, varovanje gorske narave, strokovnost in sodelovanje, preglednost delovanja in vključevanje javnosti v sprejemanje odločitev.

PZS združuje 290 društev (planinskih društev, klubov, postaj GRS) s 58.413 članov posameznikov (podatek je za leto 2018), tako članov A, B, članov B1 (starejših od 65 let), članov S + Š (srednješolci in študentje) ter mladih članov P + O (predšolski in osnovnošolski otroci). Glede na število prebivalcev Republike Slovenije to pomeni okrog 2,8 odstotka vsega prebivalstva. Od malce več kot 58 tisoč članov je dobrih 18.000 mladih planincev, od predšolskih otrok do starosti 26 let.

Planinska društva upravljajo 178 planinskih koč, zavetišč in bivakov s skoraj 7400 ležišči in več kot 10.000 sedišči. Slovenske gore letno obiše okoli 1,7 milijona obiskovalcev, ki jim je na voljo mreža blizu 2.000 planinskih poti v skupni dolžini več kot 10.000 kilometrov po vsej Sloveniji. Za planinske poti po vsej Sloveniji skrbijo za to usposobljeni markacisti znotraj planinskih društev, v letu 2018 je bilo 830 registriranih markacistov PZS. Planinska društva vzdržujejo tudi 79 planinskih veznih poti -obhodnic; med njimi je najstarejša planinska vezna pot v Sloveniji ter ena najstarejših v Evropi in na svetu: Slovenska planinska pot, ki je bila ustanovljena leta 1953. Leta 2007 je bil sprejet Zakon o planinskih poteh.

SVETA PODELITEV NAJVIŠJIH PRIZNANJ PLANINSKE ZVEZE SLOVENIJE ZA LETO 2019

Laško, 7. december 2019

Izdala in založila: Planinska zveza Slovenije, Ob železnici 30 a, SI-1000 Ljubljana
www.pzs.si, info@pzs.si

Zbrali in uredili: Irena Pečavar Čarman in Saša Sitar

Lektoriranje: Marta Krejan Čokl

Oblikovanje: Hedvika Petkovšek

Leto izdaje: 2019

Naklada: 200

Za Planinsko zvezo Slovenije, Jože Rovnan

Tisk: Fotolito Dolenc, d.o.o., Ljubljana

Brez pisnega dovoljenja Planinske zveze Slovenije so prepovedani reproduciranje, distribuiranje, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnem koli obsegu ali postopku, tudi fotokopiranje, tiskanje ali shranitev v elektronski obliki. Tako ravnanje pomeni, razen v primerih od 46. do 57. člena Zakona o avtorskih in sorodnih pravicah, kršitev avtorske pravice.

DRAGE PLANINKE, SPOŠTOVANI PLANINCI, PREJEMNICE IN PREJEMNIKI NAJVIŠJIH PRIZNANJ PLANINSKE ZVEZE SLOVENIJE!

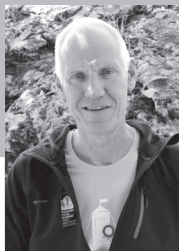
Slovenski planinci smo upravičeno ponosni na svojo zgodovino, saj kljub maloštevilnosti na mnogih področjih spadamo v svetovni vrh.

Pred štirimi desetletji smo stopili na najvišji vrh sveta. Zasluga gre celotni ekipi, ki je štela 25 članov. Andrej Štremfelj in Nejc Zaplotnik sta 13. maja 1979 po prvenstveni Jugoslovanski smeri po zahodnem grebenu, ki še danes velja za najtežjo, osvojila vrh. Ob 13.51 po nepalskem času je Nejc Zaplotnik vodji odprave na Everest Tonetu Škarju sporočil veselo vest: **“Tone, na vrhu sva. Sediva pri kitajski piramidi, pa ne veva, kaj bi.”** Tone Škarja bo prav na današnji slovesnosti prejel zaslužen laskavi naziv častni član Planinske zveze Slovenije, saj je vedno našel ustrezen odgovor, tudi takrat, v evforičnem vzdušju, je znal preprosto odgovoriti ...

Nov, izjemen in neizbrisen mejnik je postavil tudi Davo Karničar. Pred skoraj dvema desetletjema je kot prvi človek smučal s strehe sveta. Žal smo se letos za zmeraj poslovili od njega, saj je prekmalu odšel še više ... v nebo.

Zelo zgodaj smo začutili potrebo po organiziranem planinstvu, predvsem zaradi drugorazrednosti slovenskega jezika in slovenstva sploh. Že davnega leta 1872 je Ivan Žan komisiji kranjskega deželnega predsedstva poslal pravila Planinskega društva Triglavski prijatelji. Komisija jih je zavrnila z razlogom, da Bohinj ni kraj, ampak dolina. Ker je bil Žan zaradi sodelovanja pri uporabi kmetov v Bohinju suspendiran in tako v času odločanja komisije ni bil več v Bohinju, Triglavski prijatelji pritožbe niso vložili v predpisanih šestih dneh in poskus ustanovitve prvega planinskega društva je propadel. Dve desetletji pozneje je to uspelo piparjem in februarja 1893 so ustanovili Slovensko planinsko društvo (SPD).

Planinstvo se je naglo širilo. Nastajale so podružnice SPD, gradile so se poti in kočje. Razvijal se je alpinizem. Planinstvo je dobivalo slovensko lice. Zelo veliko vlogo pri tem je imel Jakob Aljaž, ki je v svojih spominih zapisal: **“Da je Triglav ostal v slovenskih rokah, je največ moja zasluga. Pridobil sem dovško**

občino (prej so Nemci tukaj gospodarili) in okreplil sem Slovensko planinsko društvo.”

Izhajati je začel Planinski vestnik in Slovensko planinsko društvo je začelo predstavljati resno konkurenco Nemško-avstrijskemu planinskemu društvu (DÖAV).

Dosežki naših članov so (tudi) danes, po 147 letih, vrhunski in pišejo se nova poglavja zgodovine. V športnem plezanju, ki je postalo olimpijska disciplina, smo v svetovnem vrhu. Na letošnjem svetovnem prvenstvu v športnem plezanju na Japonskem je Janja Garnbret kot prva plezalka osvojila tri naslove prvakinje, v balvanskem in težavnostnem plezanju ter v kombinaciji. Skoraj ne mine leto, da naši alpinisti ne bi prejeli zlatega cepina, prestižne nagrade za najodmevnejše svetovne dosežke v alpinizmu. Med letošnjimi prejemniki zlatega cepina sta tudi slovenska alpinista Aleš Česen in Luka Stražar, ki sta se skupaj z Britancem Tomom Livingstonom avgusta lani kot prva povzpela na karakorumski sedemtisočak Latok I s severne strani. To je že osmi zlati cepin za Slovenijo v sedemindvajsetletni zgodovini podeljevanja nagrade.

Seveda pa smo v naši organizaciji priča tudi številnim izzivom. Naše delo temelji na prostovoljcih, ki ste danes nagrajeni za svoje delo in trud, ki ste ga in ga boste še vlagali v razvoj planinstva. Iskrena hvala!

Slovenija postaja prepoznaven turistični cilj. Država je vložila veliko truda in sredstev, da je privabila turiste. Zeleni turizem, ki je danes zelo priljubljen, uporablja tudi našo planinsko infrastrukturo. Planinske poti in planinske kočice so pomemben del trajnostnega turizma, a žal prezrt, ko gre za sistemsko financiranje. Vse poti in kočice vzdržujemo člani naše organizacije, uporabnikov pa je mnogo več. Turistična taksa je v domeni županov, ki roko na srce, k sreči vsi po vrsti podpirajo planinstvo, ampak sredstev imajo kronično premalo in turistična taksa praviloma ostane v dolini. Tudi slovenski turisti, ki uporabljajo planinske poti in v koči z lastno malico zasedajo prostor, se ne zavedajo, da imajo priložnost postati član planinske organizacije in tako prispevati k razvoju planinstva. Velikokrat pozabljamo, da imajo člani naše organizacije možnosti izobraževanja, udeležbe na vodenih izletih, taborih in pri številnih drugih dejavnostih, ki jih nudijo planinska

društva v svojih programih. Ne gre samo za popuste, veliko pomembnejša je pripadnost planinstvu. To, da smo člani solidarni in pripadni, smo dokazali z ustanovitvijo planinskega sklada, v katerega prispevamo ob plačilu članarine. Združil nas je požar na Korošici. Nepredstavljivo pa je dejstvo, da je požar uničil tudi Frischaufov dom na Okrešlju. Upamo, da nam bo tokrat prisluhnila tudi država.

Planinstvo združuje kulturo, šport, varstvo narave, gospodarstvo. Doživetja v gorah nas bogatijo in nam ob vseh društvenih izzivih vračajo in vlivajo energijo, da na tem prostoru, kjer smo prisotni že dolgo, lahko še naprej širimo planinstvo. **Planinstvo** v najširšem in najžlahtnejšem pomenu besede doživljanja, preprosto **kot način življenja**, kot koristno izkoriščanje prostega časa, ki nas izpopolnjuje, kot prostovoljstvo, ki nas krepi, kot kulturo in estetsko doživljanje, ki nas bogati, in kot šport in rekreacijo, ki nas ohranjata vitalne.

Bistveno je spoznanje, da edino stalnico v življenju predstavljajo spremembe, na katere se moramo prilagoditi, če ne želimo obstati, ampak nadaljevati. Družbene spremembe, ki smo jim priča, nam navidezno niso naklonjene. Virtualnost izriva resničnost. Pa vendar smo ljudje del narave in planinstvo je odlična alternativa virtualnosti. Seveda ob zavedanju, da bo treba vložiti veliko napora v prilagajanje resničnim situacijam. Največ povpraševanja bo zagotovo po gibanju – pa ne gibanju v gorah, ampak tistem prvinskem, ki s(m)o se ga naučili mimo-grede v dobi odraščanja ...

Planinstvo za vse generacije začnemo kot cicibani in končamo kot veterani. Vse to je vredno doživeti in čutno ter odgovorno sprejemati. Zavedanje, da so nam predniki “planinstvo” zaupali za naše zanamce, je zelo pomembno in ga ne smemo nikoli izgubiti.

Vsem prejemnikom priznanj se v imenu vodstva PZS iskreno zahvaljujemo za prispevek k razvoju planinstva!

Jože Rován, predsednik PZS
Miro Eržen, podpredsednik PZS
Roman Ponebšek, podpredsednik PZS
Martin Šolar, podpredsednik PZS
Irena Mrak, podpredsednica PZS

SLAVNOSTNA GOVORNICA

ALENKA SMERKOLJ,
generalna sekretarka Alpske konvencije

Alenka Smerkolj je mandat generalne sekretarke sprejela julija 2019 kot prva ženska na tem položaju. Je izkušena vodja v mednarodnem bančništvu in menedžmentu, med letoma 2014 in 2018 pa je opravljala funkcijo ministrice za razvoj, strateške projekte in kohezijo v slovenski vladi, v okviru katere je bila odgovorna za pripravo Strategije razvoja Slovenije 2030, ki temelji na blaginji in je skladna s cilji trajnostnega razvoja.

Alpska konvencija, pogodba za zaščito in trajnostni razvoj Alp, letos praznuje 28. obletnico. Vendar Alpska konvencija ni le pogodba med alpskimi državami in EU. Je vizija trajnostnega razvoja, ki v ospredje postavlja kakovost življenja za več kot 14 milijonov alpskih prebivalcev. Je prva pogodba, ki celotno pogorje obravnava kot geografsko celoto, hkrati pa je tudi prvi primer implementacije ciljev trajnostnega razvoja na nadnacionalni ravni.

Kljub temu pa je takšna pogodba lahko uspešna le, če njeno poslanstvo ponotranjimo tudi prebivalci Alp. Ključno vlogo pri tem igrajo lokalne skupnosti in različne nevladne organizacije, ki s svojim programom skrbijo za ozaveščanje ter izvajanje protokolov Konvencije v praksi.

Planinska zveza Slovenije je v prvi vrsti športna organizacija, vendar s svojimi komisijami in odbori ter planinskimi društvi po celotni državi skrbi za vzgojo otrok, mladih in odraslih v posameznike z odgovornim odnosom do gorskega sveta. V javnosti gradi zavedanje o pomenu in občutljivosti gorskih ekosistemov, zaradi česar moramo z njimi ravnati še bolj varčno in preudarno, s planinskimi kočami pa je tudi pomemben ponudnik turističnih storitev v slovenskem delu Alp. Eden najbolj plastičnih primerov udejanjanja načel Alpske konvencije v praksi je zagotovo mreža Gorniških vasi. Planinska zveza Slovenije skupaj s planinskimi zvezami Avstrije, Nemčije,

Južne Tirolske in Italije promovira razvoj trajnostnega turizma, ki se ne osredotoča le na obiskovalca, ampak veliko pozornosti posveča tudi lokalnemu prebivalstvu ter ohranjanju in oživiljanju tradicije ter naravne in kulturne krajine.

Šport, urejanje pohodniške infrastrukture, turizem, varstvo pred nesrečami, izobraževanje in ohranjanje narave zahtevajo posebno strast in predanost vseh udeležениh, še posebej prostovoljcev, ki so izvajalci vseh dejavnosti, povezanih s tem. Prostovoljci z nešteto urami, ki jih prispevate, predstavljate temelj delovanja organizacije in prav je, da se vam za opravljeno delo ustrezno zahvalimo. Vaše delovanje ne vpliva le na posameznike, s katerimi delate, temveč ima močan učinek na širše okolje, v katerem delujete.

Za doseganje trajnostnega razvoja moramo delovati tako globalno kot tudi na ravni celotnih Alp in lokalnih skupnosti. In ravno na tu je prispevek Planinske zveze Slovenije in njenih članov ter prostovoljcev za doseganje ciljev Alpske konvencije neprecenljiv, za kar se vsem najlepše zahvaljujem.

ČASTNI ČLAN PLANINSKE ZVEZE SLOVENIJE

TONE ŠKARJA, alpinist, gorski vodnik, gorski reševalec, pisatelj, fotograf

Tone Škarja od rojstva živi v Mengšu. Tam je hodil v štiriletno osnovno šolo in triletno nižjo gimnazijo. Leta 1954 je maturiral na Tehniški srednji šoli v Ljubljani in si pridobil poklic elektrotehnika. Tedaj se je hotel vpisati na vojno pomorsko akademijo v Splitu, a mu je oče svetoval, naj se raje za eno leto zaposli in medtem razmisli o prihodnosti. Kmalu je dobil službo v podjetju Elektro Ljubljana in tam ostal do leta 1995.

Prvič je šel v hribe z očetom, in sicer na Veliko planino, v naslednjih letih pa je skupaj z bratom prečil Kamniške Alpe in se povzpel tudi na Triglav. Od leta 1951 je član planinske organizacije. Leta 1956 je vstopil v Alpinistični odsek Kamnik, kjer je bil nekaj let tudi načelnik.

Leta 1961 je postal gorski reševalec in bil med letoma 1968 in 1978 načelnik GRS Kamnik. Od leta 1979 pa do vključno leta 2013 je vodil Komisijo za odprave v tuja gorstva pri Planinski zvezi Slovenije. Več kot osem let je bil podpredsednik PZS. Bil je urednik Obvestil PZS, koledarja in član uredništva Planinskega vestnika ter pobudnik in skrbnik slovenskega dela Nepalskega planinskega muzeja.

Tone Škarja se z alpinizmom ukvarja od leta 1956. Kakovostni vzponi v Julijskih in Centralnih Alpah so mu odprli pot na alpinistične odprave, najprej leta 1964 na Kavkaz in naslednje leto na Kangbačen. Opravil je več kot tisoč alpinističnih vzponov, od katerih jih je bilo več kot trideset prvenstvenih. Tone Škarja ni bil le eden izmed vodilnih plezalcev v šestdesetih letih, temveč je bil skupaj z Alešem Kunaverjem glavni tvorec slovenske himalajske zgodbe.

Sodeloval je na osemnajstih alpinističnih odpravah, petkrat je bil član odprave, trinajstkrat pa njen vodja. Odprava na Everest 1979. leta še danes velja za največji organizacijsko-logistični zalogaj v zgodovini slovenskega himalajizma. Odprave, na katerih je sodeloval, so: Kavkaz (1964), Kangbačen (1965, 1974, 2007), Everest (1978, 1979, 1996), Jalung Kang (1985), Tibet (1986), Čo Oju (1988, 2001), Šiša Pangma (1989), Kangčendzenga

(1991), Anapurna (1992, 1995), Sikkim (1994), Daulagiri (1998) in Ama Dablam (2005).

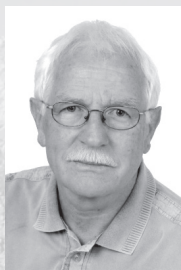
Poznamo ga tudi kot zelo plodnega pisatelja, sodeloval je z mnogo tujimi revijami ter bil pomemben člen pri nastajanju zemljevida Everesta, ki ga je objavil National Geographic. Srečujemo ga kot avtorja ali soavtorja knjig Hoja in plezanje v gorah (1972, 1974, 1984), Stene mojega življenja (1975), Kangbačen (1976), Na vrhu sveta (1979), Everest (1981), Jalung Kang (1987), Stoletje v gorah, Na vrhovih sveta (1992), Planinski zbornik (2003), Slovenci v Himalaji (2004), Kangčendzenga (2008) in Po svoji sledi: Alpe-Kavkaz-Himalaja (2011).

Na 9. festivalu gorniškega filma je bil prvič predvajan film o Tonetu Škarji z naslovom Tone, javi se! V njem je orisana zgodba osebnosti, ki je bila kot alpinist in vodja v središču prelomnih dogodkov v slovenskem alpinizmu; bil je sredi neizmerne veselja ob srečnih zgodbah uspešnih vzponov in velike žalosti ob nesrečah, v katerih je veselje zamenjala strtost zaradi smrti kolegov alpinistov.

Kot član odprave Everest 1979 je istega leta prejel Bloudkovo nagrado. Tone Škarja je tudi prejemnik svečane listine PZS (2002), častnega znaka svobode Republike Slovenije (2002) in zlate plakete za življenjsko delo v športu, ki mu jo je leta 2007 podelila Občina Kamnik. Leta 2011 mu je bila podeljena Bloudkova plaketa za življenjsko delo v športu in leta 2014 nagrada PZS za življenjsko delo v alpinizmu.

Planinska zveza Slovenije podeljuje najvišje priznanje ČASTNI ČLAN PLANINSKE ZVEZE SLOVENIJE gospodu Tonetu Škarji za življenjsko delo, ki obsega dolgoletno delo v planinski organizaciji in izjemne dosežke, ki dvigajo ugled slovenskega alpinizma doma in v tujini.

ŠTEFAN KEBER

Planinsko društvo Prevalje

Štefan Keber je v Planinsko društvo Prevalje vstopil že kot srednješolec, nato pa kot profesor geografije ljubezen do planinarjenja prenašal na dijake ravenske gimnazije.

Leta 1990 je bil izvoljen v upravni odbor društva, kjer kot dolgoletni predsednik odbora za kulturo deluje še danes. V letih 2014–2018 je bil član upravnega odbora Planinske zveze Slovenije.

V vsakoletnih kulturnih srečanjih na Uršlji gori, ki privabljajo planince od blizu in daleč, bo za vedno živel spomin na njegova odlično organizacijo in povezovalno delovanje. Izvedba srečanja, ki pod njegovim vodstvom poteka že od leta 2007, namreč zahteva veliko sodelovanja s številnimi nastopajočimi in drugimi, ki skrbijo za dobro počutje vseh obiskovalcev Gore ne glede na vremenske razmere.

Pomembni so tudi njegova nesebična skrb za čisto okolje, varovanje neokrnjene narave in izdajanje publikacij, ki v PD izhajajo vsakih pet let. Vse publikacije so vsebinsko in slikovno zelo bogate ter predstavljajo njegovo vzorno delo.

Štefan je letos za svoje delo prejel priznanje Občine Prevalje.

IVAN IVARTNIK

Planinsko društvo Prevalje

Ivan Ivartnik je s svojimi vrstniki obiskoval domače gore že v zgodnji mladosti. Leta 1955 je vstopil v Planinsko društvo Prevalje in se prizadevno posvetil delu v njem. 1997. leta je bil izvoljen v uredniški odbor, s katerim je dvajset let soustvarjal zgodovino društva.

Od izvolitve v UO naprej je bil voznik društvenega avtomobila. Skrbel je za prevoz materiala in živil v Dom na Uršlji gori. Ob posebnih priložnostih je na vrh Gore popeljal tudi veliko starejših in bolnih ljudi, kar dela še danes. O pomembnosti tega dela zgovorno priča podatek, da je kot voznik društvenega avtomobila v zadnjih petnajstih letih opravil več kot 2000 voženj in prevozil več kot 85.000 kilometrov. Ivan je dolga leta dežural v Domu na Uršlji gori in v njem opravljal različna vzdrževalna in obnovitvena dela.

Čeprav zdaj ni več član UO, še vedno pomaga pri prevozih na Goro in pri čistilnih akcijah. Ivan ni nikoli in nikjer silil v ospredje, čeprav je nepogrešljiv člen v društveni verigi, za kar so mu vsi hvaležni.

CIRIL KUNST ST.

Planinsko društvo Rečica ob Savinji

Ciril Kunst je bil prvi predsednik nadzornega odbora Planinskega društva Rečica ob Savinji, ki je bilo ustanovljeno leta 1979, torej pred štiridesetimi leti. Enajst let je tudi vodil društvo in tako postal predsednik z najdaljšim stažem. Pod njegovim vodstvom je društvo dobilo grb, ki ga je sooblikoval tudi on, in na Stonu razvilo svoj prapor, s katerim se lahko dostojno predstavi na prireditvah in svečanostih.

Vzgoja mladih je v času njegovega vodenja postala ena od osnovnih nalog društva; v šoli se je ustanovil planinski krožek. Tudi mlade planince v vrtcu je spodbujal k pohodom in spoznavanju narave. Delo z mladimi je v vsakem društvu zelo pomembno in rečiško društvo pod Cirilovo taktirko je dobro poznano po tem.

Zaradi zagotavljanja varnega vodenja po hribih so se pod njegovim vodstvom začeli usposabljati vodniki Planinske zveze Slovenije, gorski stražarji, markacisti in varuhi gorske narave. Za planinska društva v majhnih krajih, kot je Rečica, je pomemben vsak član, ki je vreden še toliko več, če je dejaven na različnih področjih. Tako na svoj način vleče voz naprej, s čimer da svojemu kraju društveni pečat.

VINKO PEJOVNIK

Planinsko društvo Šoštanj

Vinko Pejovnik je dolgoletni član Planinskega društva Šoštanj. Na začetku je opravljal naloge načelnika mladinskega odseka in bil vrsto let član upravnega odbora, v letih 1984–1991 pa mu je bilo zaupano vodenje društva.

Bil je načelnik markacijskega odseka, kar mu je prineslo veliko izkušenj, zato po svojih zmožnostih rad pomaga še zdaj.

Zamikalo ga je tudi vodenje drugih planincev po naših vrhovih in postal je mentor vodnikom pripravnikom. Vinko je bil vedno pripravljen deliti svoje planinske izkušnje, zato je velikokrat priskočil na pomoč mladinskemu odseku.

Od leta 2009 do leta 2015 je vodil pohodniško sekcijo v Upokojenskem društvu in na ta način poskrbel za promocijo hoje v gore med svojo generacijo. Vrsto let je ponosno opravljal delo društvenega praporščaka.

Društva ne bi bila uspešna brez tistih, ki vedno ob pravem času vedo, kaj je pomembno in kaj bo organizacijo vleklo naprej ter na ta način pomagalo, da društvo postane prepoznavno tako v domačem kraju kot tudi širše. Vinko je eden izmed njih.

Vinko Pejovnik je za svoje delo med drugim prejel plaketo Občine Šoštanj.

JOŽEF MEŽNAR

Planinsko društvo Tolmin

Jožef Mežnar je kot planinec večkrat prehodil naše gore pa tudi markantne gore v nekdanji Jugoslaviji in v sosednjih Avstriji in Italiji. V planinskem društvu ni bil le član, temveč od leta 1982 pa vse do danes tudi član upravnega odbora. Od leta 1981, s kratko prekinitvijo leta 1987, pa vse do leta 2014 je bil načelnik gospodarskega odseka, zadolžen predvsem za uspešno poslovanje in primerno vzdrževanje Koče na planini Razor in društvenih prostorov. V tem času je društvo pod njegovim vodstvom veliko gradilo. Do leta 1984 je bila zaključena ena izmed obnov planinske koče, sledili sta obnova kuhinje in obnova točilnice. Koča na planini Razor je med prvimi v Sloveniji dobila električno energijo iz sončnih celic, obnovljena je bila streha, v letu 2009 pa je bil ob njej zgrajen nov zbiralnik za vodo. Seveda

je Jožef vsa leta vzorno skrbel za poslovanje kočje in uspešno reševal vse težave. V tem času je kočja pridobila certifikat *okolju in družinam prijazna planinska kočja*.

Da planinci in drugi pohodniki lahko pridejo do kočje, je treba urediti poti. Jože se je tega dobro zavedal, zato je kot markacist vrsto let skrbel za urejenost planinskih poti, ki jih ima v oskrbi PD Tolmin.

Planinsko društvo Tolmin in Koča na planini Razor sta tudi zaradi njegovih prizadevanj znana v širšem slovenskem prostoru pa tudi v zamejstvu.

BORIS ROBIČ

Planinsko društvo Gozd Martuljk

Boris Robič je s planinstvom in naravo povezan že od malih nog, saj je že kot deček skupaj z očetom rad hodil po planinah, predvsem tam, kjer so se pasle ovce. V svoji 58-letni planinski karieri je opravljal različna prostovoljna dela in prispeval pomemben delež k delovanju in obstoju Planinskega društva Gozd Martuljk. Njegovo delo je zajemalo številna področja, saj je opravljal tako naloge predsednika društva kot člana, ki je sodeloval na različnih delovnih akcijah.

V preteklosti je bil predsednik različnih odborov ter komisij, v letih 1984–1987 je bil tudi predsednik PD Gozd Martuljk. Zdaj že osem let opravlja delo praporščaka društva, na občnih zborih pa je do nedavnega pogosto prevzel vlogo predsednika delovnega predsedstva.

S svojim delom in znanjem je bil nepogrešljiv pri postavitvi Bivaka pod Špikom. Danes še vedno poprime za delo, in če je treba, kaj popravi v bivaku ali priskrbi drva. Nepogrešljiv je tudi pri organizaciji sankoških tekmovanj, saj pomaga pri meritvah in pripravi sankoške proge, na koncu pa se tudi sam spusti po njej.

V letu 1977 se je izkazal kot član odbora za izgradnjo večnamenskega igrišča in pri tem sodeloval vse do konca izgradnje. V letih 1995 in 1996 je pomagal pri postavitvi umetne plezalne stene, v letu 2007 pa pri postavitvi spominskega obeležja na Jasenjah.

Boris vse dela s srcem in s smislom za humor ter poskrbi, da se pri delu vsi zabavajo, saj tako hitreje mine. Njegova vedrina

in optimizem sta nalezljiva in dobrodošla na vseh prireditvah društva.

VINCENC HAFNER

Planinsko društvo Škofja Loka

Vincenc Hafner, za prijatelje Vinko, je začel svojo planinsko pot kot mlad planinec, ki je v letih 1951–1954 veliko pomagal pri gradnji Doma na Lubniku. Bil je med ustanovitelji mladinskega odseka pri Planinskem društvu Škofja Loka leta 1954 in odseka gorske straže v letu 1962. Postal je eden izmed najaktivnejših mladih planincev v obeh odsekih. Na tečajih gorske straže se je usposobil za inštruktorja in usposabljanja tudi sam organiziral. Začel je predavati v šolah, kar je pripomoglo k ustanovitvi planinskih krožkov, ki še danes zelo dobro delujejo. Iz teh planinskih krožkov je izšlo kar nekaj prepoznavnih planincev in poznejših funkcionarjev PD.

V PD se je pod njegovim budnim očesom za gorske stražarje usposobilo okoli osemdeset planincev. Pomembno je prispeval k izdaji knjižice z naslovom Zavarovano planinsko cvetje in organiziral veliko akcij varovanja cvetja na rastiščih po vsej Sloveniji. Vinko je sodeloval pri ureditvi botaničnega vrta v Trenti, na domačem Godešiču pa je osnoval učno pot, ki jo redno vzdržuje in po njej vodi pohodnike. Zelo dragoceno je bilo tudi njegovo sodelovanje pri zgodovinskem opisu kraja ob njegovi tisočletnici.

Vinko je opravil pomembno delo tudi pri gradnji Koče na Blegošu, z gospodarjenjem z obema planinskima postojankama ter z dežuranjem v obeh. Kot velik ljubitelj fotografije svoja spoznanja in vtise s potovanj na predavanjih vedno prenese na prijatelje, znance in druge obiskovalce.

JOŽE KOSMAČ

Planinsko društvo Gorje

Jože Kosmač se je včlanil v Planinsko društvo Gorje leta 1958 in v naslednjem letu postal član upravnega odbora, kjer deluje še danes. Prvo desetletje je deloval na gospodarskem področju in skrbel za članstvo, pozneje se je bolj posvetil delu z mladino in

eno desetletje vodil mladinski odsek. V tem obdobju je društvo navezalo stike z drugimi društvi in sodelovalo pri skupnih srečanjih in pohodih. Jože je vedno sodeloval pri organizaciji društvenih prireditev in razstav.

V letu 2000 je bil izvoljen za podpredsednika društva in to nalogo je opravljal polnih šestnajst let, od leta 2016 pa je predsednik PD Gorje. Zavzeto deluje pri vseh društvenih dejavnostih ter pri popravilih in vzdrževanju obeh visokogorskih koč, Doma Planika pod Triglavom in Koče na Doliču. Letos je društvo praznovalo 90-letnico in Jože je bil organizator ter vodja društvene razstave in proslave.

Jože Kosmač se je vedno zavzemal za ohranitev gorjanskih naravnih znamenitosti in je poudarjal pomen varovanja narave. Njegov prispevek k društvenemu delu in kraju je pomemben in opazen, zato ga je Občina Gorje imenovala za častnega občana.

ANTON OMAN

Planinsko društvo Gozd Martuljk

Anton Oman je že od malih nog povezan z gorami, saj je odraščal v klenu gorniški družini. Rad je imel brezpotja in se z drugimi mlajšimi planinci loteval lažjih plezalnih smeri. Leta 1963 se je vključil v Alpinistični odsek Jesenice, kjer se je kot pripravnik dobro seznanil z alpinizmom. Leta 1967, ko je bil ustanovljen AO v Martuljku, je postal njegov načelnik. V alpinističnem taboru so izobraževali alpiniste pripravnike, organizirali so plezalno šolo in turne smuke. Prvenstvene smeri, ki jih je preplezal, so opisane v plezalnem vodniku. Bil je tudi udeleženec odprav v tuja gorstva.

Pozneje je deloval v Gorski reševalni službi Kranjska Gora. Bil je aktiven gorski reševalec in vodnik, vedno pripravljen pomagati, ko se je kdo znašel v težavah.

Tonotovo prizadevno delo so opazili v domačem društvu in tako je dva mandata vodil PD Gozd Martuljk. Več mandatov je bil član upravnega odbora, član nadzornega odbora in častnega razsodišča. V preteklosti je bil tudi mentor mladincem. Delo z mladimi je v polnosti zaživelo v letu 1962, ko je vodil mladinski odsek društva.

Ves čas je bil pobudnik ali sodelavec pri mnogo dejavnostih. Sodeloval je pri gradnji Bivaka pod Špikom, kjer je še danes

nepogrešljiv pri delovnih akcijah. Sodeloval je pri postavitvi spomeniškega obeležja ponesrečenim v gorah na Jasenjah. Njegov čut za odgovornost je bil močan tudi, ko je šlo za urejanje planinskih poti, za katere skrbi društvo. Velikokrat jih je prehodil, obnovil markacije, odstranil ovire in poskrbel, da so bile večje poškodbe hitro odpravljene. Tonetovo vodilo je bilo, da mora biti hoja po planinskih poteh vedno varna in prijetna.

FRANC MAČEK

Planinsko društvo Podpeč-Preserje

Franc Maček že od malih nog živi z gorami in njegova pripadnost planinstvu se dodobra pozna v domačem planinskem društvu. Bil je ustanovni član PD Podpeč-Preserje in član upravnega odbora vse od ustanovitve leta 1980. Sodelavci ga cenijo kot enega izmed najbolj delovnih in predanih članov društva.

V vsem času delovanja je imel različne zadolžitve. Ko se je spopadal z obnovo in vzdrževanjem Doma na Krimu, ki markantno kraljuje na južnih pobočjih Ljubljanske kotline, je bil načelnik gospodarskega odseka. Vsaka planinska postojanka je ne glede na višinske metre izziv, seveda je bila tudi za Franca. Nešteto prostovoljnih ur je bilo opravljenih, da je Dom lahko dostojno sprejel tudi najzahtevnejše pohodnike.

Franc je markacist in aktiven član Meddruštvenega odbora PD Notranjske. Zaupano mu je bilo vodenje projektov v zvezi z novimi potmi v občini Brezovica. Izgradnja krožne planinske poti na Brezovškem hribu (pridobivanje soglasij, trasiranje, markiranje, postavitve smernih tabel itd.) je bila zahtevna naloga, a vendar izpeljana. V letih 2018 in 2019 se je Franc s somišljeniki spopadel še z eno potjo, 80-kilometrsko brezoviško obhodnico, imenovano Pentlja. Odprta je bila oktobra 2019. Franc Maček je vedno odgovorno in učinkovito deloval pri promociji planinstva in varstva narave v domačem planinskem društvu in v Občini Brezovica.

FRANC MEKE

Planinsko društvo Lenart

Franc Meke je gornik, markacist, pohodnik, rekreativec, ljubitelj narave z dušo in srcem. Član Planinskega društva Lenart je od njegove ustanovitve. Kot dolgoletni predsednik društva in vodnik Planinske zveze Slovenije z A- in D-kategorijo je s svojim delom in vzgledom skrbel in še vedno skrbi za popularizacijo planinarjenja kot oblike rekreacije.

Hojo je vedno želel predstaviti in približati vsem generacijam, od otrok v vrtcih pa vse do upokojencev. Na planinske izlete v bližnjo in daljno okolico je popeljal nemalo tistih, ki so mu radi sledili, in vedno je poudarjal pomen varstva narave in njenega ohranjanja za naše zanamce. Organizirati izlet v Julijske Alpe z vzhodnega dela Slovenije je vedno velik izziv in takih izzivov je bilo zanj kar nekaj.

Franc je kot vodnik, markacist in odgovoren član PD opravil neskončno število prostovoljnih ur. Še danes je nepogrešljiv član društva, zato so mu leta 2017 podelili naziv častni predsednik Planinskega društva Lenart.

SPOMINSKE PLAKETE

65 LET

DANIJEL KOKALJ

Planinsko društvo Škofja Loka

Danijel Kokalj je že štiri desetletja eden izmed najprizadevnejših in najbolj delovnih članov škofjeloškega planinskega društva. Pomagal je oskrbovati dom na Lubniku, vzdrževati poti, pripravljati drva, pripravljati traso in postaviti žičnico za oskrbovanje doma. Tovorno žičnico že vrsto let tudi upravlja. Dane, kot mu pravijo prijatelji, je pomembno prispeval k izgradnji koč na Blegošu, tudi pozneje pomagal pri njeni oskrbi ter sodeloval v mnogih delovnih akcijah, in to vse do današnjih dni.

Opravil je tečaj za markacista in znanje redno nadgrajeval. Dva mandata je vodil odsek markacistov pri PD. Kot načelnik komisije za Loško planinsko pot in markacijskega odseka je bil hkrati član upravnega odbora PD Škofja Loka.

Za svoje delo je med drugim prejel priznanje Športne zveze Občine Škofja Loka.

MIHAELA OMAN

Planinsko društvo Gozd Martuljk

Mihaela Oman je vse življenje povezana s planinstvom v domačem kraju. Življenje ob očetu in bratih alpinistih je utrdilo njeno ljubezen do gora in okrepilo njeno vztrajnost pri vsem, česar se loti. Njena delavnost in občutek za ljudi sta bila odločilna, da je leta 1999 prevzela skrbništvo nad Bivakom pod Špikom. Bivak na višini 1424 metrov ne ustreza popolnoma definiciji bivaka, saj je v pritličju zaklenjen, podstreha pa je zimska soba, ki je odklenjena in na voljo planincem. Za red in čistočo v obeh prostorih skrbi Mihaela, pri kateri lahko kadar

koli dobite ključ od spodnjih prostorov. Vsako leto organizira čistilno akcijo, na kateri se ji pridruži veliko planincev. Dejavnost je še v drugih organih društva, od ustanovitve odseka za varstvo gorske narave pa je tudi v njem nepogrešljiv člen. Ko je treba opleti skalnjak ali urediti steze na učni poti, ji delo ni nikoli odveč.

FULVIJ ŽIVEC

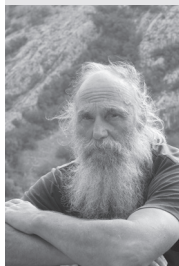
Obalni alpinistični klub

Fulvij Živec se je včlanil v Obalno planinsko društvo Koper leta 1978. Obiskoval je alpinistično šolo, ki jo je vodil Sandi Blažina. Leta 1979 je bil eden izmed ustanovnih članov alpinističnega odseka, v katerem je vsa leta zelo dejaven. Kot pomočnik Sandija Blažine se je vključil v izobraževalno dejavnost. Leta 1983 je pridobil naziv alpinistični inštruktor in vse do leta 2009 vodil vsakoletno alpinistično šolo v matičnem AO. Kot inštruktor je večkrat sodeloval na licenčnih seminarjih za vodnike Planinske zveze Slovenije, leta 2006 pa tudi na začetnem alpinističnem tečaju v kopni skali na Kamniškem sedlu v organizaciji Komisije za alpinizem. Naloge načelnika odseka je opravljal v letih 1984–1990, v letih 1993 in 1994 ter 1996–2004, skupaj kar 18 let. Leta 1985 je začel delovati v Gorski reševalni službi, izpit za reševalca pa je opravil leta 1996. Še vedno sodeluje pri izvedbi alpinistične šole in rad deli svoje izkušnje z mlajšimi člani kolektiva.

PETER SEDEJ

Planinsko društvo Cerčno

Peter Sedej je član Planinskega društva Cerčno že od leta 1966 in od vsega začetka je zvest planinstvu. Dejaven je na različnih področjih. Kot mladinec se je vključil v takrat novoustanovljeni mladinski odsek in opravil tečaj za mladinskega voditelja PZS za vodenje v kopnih razmerah. Organiziral in vodil je številne izlete, več let je bil uspešen načelnik mladinskega odseka in svoje izkušnje je prenašal na mladi rod. Pod njegovim vodstvom so se začeli resno ukvarjati z orientacijo. Pozneje je nadaljeval delo v gospodarskem odboru, ki ga je

nekaj časa tudi vodil. Njegov prispevek k organizaciji in izvedbi tradicionalnega zimskega pohoda na Porezen, letos že štiriinštiridesetega, je zelo velik, sodeluje pa tudi pri vseh drugih prireditvah v okviru PD. Peter je udeleženec vseh delovnih akcij za vzdrževanje dovozne poti do planinske postojanke in vzdrževalnih del v planinski koči na Poreznu.

Ob praznovanju 100-letnice PD Cerčno je za svoje delo prejel posebno priznanje.

RADOVAN LAPANJA

Planinsko društvo Cerčno

Radovan Lapanja je dolgoletni član Planinskega društva Cerčno. Bil je eden glavnih pobudnikov za ustanovitev Alpinističnega odseka pri PD Cerčno leta 1996, pred tem so se alpinisti združevali v AO pri PD Idrija. Več let je bil tudi njegov načelnik. Kot alpinistični inštruktor in vesten planinec je dober učitelj in vzornik mladim. Sodeluje pri izobraževanju alpinistov s poudarkom na varnosti udeležencev na tečajih in alpinističnih odpravah. Že v jeseni 2018 je dosegel neverjetnih tisoč alpinističnih vzponov, a se še ni ustavil.

Zadnja leta je prevzel zelo odgovorno nalogo vodenja gospodarskega odseka, kar pomeni stalno skrb za koč na Poreznu, da v zahtevnih vremenskih razmerah vse deluje brezhibno. Pomeni pa tudi občasno oskrbovanje in tedenska dežurstva, ki jih skupaj z ženo vestno opravljata v veliko zadovoljstvo številnih planincev.

ANDREJ VOVŠEK

Planinsko društvo Ruše

Andrej Vovšek je član Planinskega društva Ruše od leta 1962. Že kot mladinec je deloval v mladinskem odseku, v letih 1970–1973 pa je bil tudi njegov načelnik. V tistem času je opravil tečaj za mladinskega voditelja PZS v letnih in zimskih razmerah, organiziral in vodil je planinske šole ter sodeloval pri orientacijskih tekmovanjih. Vzorno je organiziral in vodil planinske tabore pri Krnskem jezeru in na Jezerskem. Vsaka leta, s presledkom le enega mandata, je opravljal delo člana nadzornega odbora,

še vedno pa je dejaven v upravnem odboru. Kot diplomirani pravnik ureja pravne zadeve v društvu. V letih 1984–1988 je opravljajal naloge predsednika PD. V tem času je društvo pod njegovim vodstvom in ob podpori Tovarne dušika Ruše zgradilo novo Čandrovo kočo na mestu, kjer je med II. svetovno vojno pogorela prejšnja lesena kočica.

V letih 1990–1994 je bil Andrej tudi član Gospodarske komisije pri PZS. Z vestnim in zanesljivim delom je zgled in spodbuda mlajšim. Ima poseben čut za planinstvo, še posebej za premoženje društva, za katero je v času svojega predsednikovanja vzorno skrbel in ga tudi povečal.

BORIS PUČKO

Planinsko društvo Maribor Matica

Boris Pučko je dejavni član Planinskega društva Maribor Matica od trenutka, ko se je leta 1988 vpisal vanj. Leta 1992 je opravil tečaj za vodnika PZS in od takrat dalje je vodil številne izlete. V šoli, kjer je bil zaposlen, je pomagal mentorici pri vodenju krožka za osnovnošolce in vzgojiteljici v vrtcu za predšolske otroke. Ni šlo samo za hojo, izlete sta z ženo Tatjano dopolnila s pravljicami, se oblačila v pravljlična bitja in tako motivirala otroke.

Boris je pomagal pri organizaciji taborov in vrsto let vodil pohod na Žavcarjev vrh v času t. i. Športnega vikenda Maribora. Pri delovnih akcijah v kočah, ki jih upravlja PD Maribor Matica, je nepogrešljiv.

Predvsem pa je markacist z dušo. Njegova dolgoletna skrb je bilo markiranje Poti čez Kozjak in Poti po Svečinskih goricah. Sodeloval je tudi pri izdaji vodnika Pot čez Kozjak. Ob vsem delu v PD je v nekem obdobju vodil tudi markaciste Podravja. Vse je vedno opravil strokovno in z največjo mero odgovornosti.

MARKO SIMERL

Planinsko društvo Večer Maribor

Marko Simerl je član Planinske zveze Slovenije od leta 1978 (kot član PD Železničar Maribor). Pozneje je bil ustanovitveni član Planinskega društva Večer Maribor (1995), v katerem je dejaven še danes. Od vsega začetka deluje v vseh društvenih organih – je vodja vodniškega odseka, član upravnega odbora, vodja odseka za varstvo gorske narave in predsednik društva. Leta 2003 je predlagal ustanovitev kolesarske sekcije, leta 2004 pa je uredil spletno stran društva, za katero skrbi še zdaj. Aktiven je kot vodnik PZS, kolesar in naravovarstvenik. Marko je gorski stražar in vsako leto čuva velikonočnico na Boču ter se trudi za njeno ohranitev.

Marko vsa leta deluje v meddruštvenem odboru PD Podravja. Njegovi predlogi, naravnani v blaginjo planinstva, so pogosto upoštevani. V letih, ko je prešel dnevnik Večer v zasebne roke, je poskrbel, da društvo ni propadlo in da danes kot majhno društvo v planinskem duhu deluje naprej.

SPOMINSKE PLAKETE

70 LET

ALOJZ ERŠTE

Planinsko društvo »Bricnik« Muta

Alojz Eršte je eden izmed pobudnikov ustanovitve samostojnega planinskega društva, ki je prej delovalo kot Planinsko društvo Muta-Vuzenica. Novo društvo je nastalo med ustanavljanjem novih občin. Prvi dve leti od ustanovitve je bil vzoren predsednik, zatem pa je prevzel mesto tajnika in to delo opravlja še danes, celih dvaindvajset let. Pri snovanju društvenih pravil ima največ zaslug. Ob prehodu na Navezo, elektronsko obliko evidentiranja članstva, se je Alojz takoj lotil dela, evindenco vodi natančno in v zadovoljstvo vseh planincev. Pri urejanju planinske sobe je Alojz ena od ključnih osebnosti že od vsega začetka, saj vedno poskrbi, da vse deluje brezhibno.

Pomembno vlogo igra tudi pri sodelovanju s pobratenim PD iz Lipnice – Leibnitz v Avstriji. Društvi že dvajset let gojita prijateljske odnose in se srečujeta na skupnih izletih v naših in njihovih gorah. Alojz je vodnik PZS, od leta 1997 vodi planince na skrbno načrtovane izlete in ničesar ne prepušča naključju. Točnost in predanost društvu sta dve od njegovih vrlin.

MIHAEL KERSNIK

Planinsko društvo Dovje-Mojstrana

Mihael Kersnik se je v domače planinsko društvo vključil že kot osnovnošolec in v njem deloval tudi v času šolanja na jeseniški gimnaziji. Kmalu je spoznal, da je treba vzgojo mladih začeti že v osnovni šoli, zato je bil leta 1968 med pobudniki ustanovitve planinske skupine na Osnovni šoli 16. decembra, kjer je dolgo opravljal vlogo mentorja in usmerjevalca mladih, ki so pozneje sodelovali v Mladinski komisiji PZS. Ker se je ukvarjal

tudi s planinsko fotografijo, je ohranil marsikatero zanimivost iz planinskega življenja in domačega kraja, kar so zbiralci muzejskega gradiva z veseljem uporabili pri snovanju Triglavske muzejske zbirke.

Posebno veliko delo, pomembno za celotno slovensko planinstvo, je opravil z vodenjem odbora za postavitve spomenika Jakobu Aljažu. Odbor je imel zahtevno nalogo – zbrati sredstva za odkup zemljišča, urediti zemljiškoknjižne zadeve ter zbrati finančna sredstva za postavitve spomenika. Kljub različnim težavam je odboru uspelo, da je bil 27. 8. 1989, torej ob 90-letnici prihoda Jakoba Aljaža na Dovje, spomenik slovesno odkrit. Kot predsednik častnega razsodišča v domačem PD je Mihael pomagal razrešiti veliko težav, ki so nastale v letu 1997, in s tem v veliki meri pripomogel, da je društvo lahko dobro delovalo naprej.

MILAN JERMAN

Planinsko društvo Vrhnika

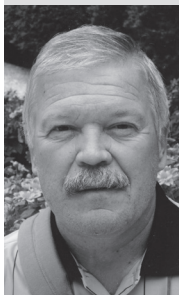

Milan Jerman je prav kmalu po preselitvi na Vrhniko pokazal pripravljenost za delo v planinskem društvu. Leta 2007, ko je upravni odbor društva sprejel sklep za izgradnjo novega razglednega stolpa na Planini nad Vrhniko, je Milan sprejel vlogo vodje projekta. V društvu so prepoznali njegove izredne sposobnosti za pridobivanje finančnih sredstev in za organizacijo dela. Odprtje novega stolpa je bilo 8. 5. 2008. Za izjemen dosežek je Milan prejel srebrno priznanje Ivana Cankarja Občine Vrhnika.

Leta 2016 je UO PD Vrhnika sprejel še drznejši načrt: izgradnjo nove planinske kočice na Planini nad Vrhniko. Milan je v gradbenem odboru sprejel nalogo finančnega načrtovalca. Z neverjetno zagnanostjo mu je uspelo pridobiti številne pokrovitelje, donatorje in prostovoljne izvajalce del. Od maja 2018 stoji na Planini nad Vrhniko popolnoma nova, čudovita planinska kočica, ki jo obiskujejo številni pohodniki in planinci iz širne Slovenije. Ob vsem tem delu je Milan našel še čas, da je opravil tečaj za vodnika PZS ter prevzel vodenje planinskih pohodov. Že desetletje pomaga urejati spletno stran društva, ureja pa tudi Planinski kotiček v občinskem glasilu Naš časopis Občine Vrhnika.

ALEKSANDER ČIČEROV

Planinsko društvo Onger Trzin

Aleksander Čičerov, za prijatelje Sandi, se je s planinstvom začel ukvarjati že v gimnaziji Poljane, kjer je bil predsednik planinske sekcije. Pod mentorstvom prof. Rudija Likarja je organiziral enodnevne pa tudi dvodnevne planinske izlete. Po končani Pravni fakulteti se je zaposlil na sekretariatu izvršnega sveta Republike Slovenije za mednarodno sodelovanje, kjer so s somišljeniki ustanovili PD Viharnik, ki deluje še danes. Napisal je statut društva, bil član upravnega odbora kot tajnik, vodil pa je tudi planinske izlete.

Po preselitvi v Trzin je hitro našel stik s tamkajšnjimi planinci in bil med ustanovitelji PD Onger Trzin. Najprej je bil podpredsednik, nato pa predsednik društva. Pozneje se je izkazal kot naravovarstvenik; še posebej z akcijo reševanja močvirskih tulipanov oz. žerjavčkov ter z organizacijo čistilnih akcij v Trzinu in na Krvavcu. Aleksandrovo delo je obsegalo tudi urejanje arhiva društva in društvenega glasila Ongerček.

Najbolj ga je zaznamovala vodniška dejavnost. Organiziral in vodil je več t. i. planinskih članskih taborov (Durmitor, Prokletije, Češka – Tatre, Korzika, obisk Nove Zelandije in Avstralije) in še nešteto drugih. Pozneje (2005) je našel nov izziv pri vodenju izletov planinske sekcije Pravniškega društva Ljubljane in člane popeljal na mnogo vrhov v Sloveniji in tudi zunaj naših meja. Aleksander Čičerov je magister pravnih znanosti in tudi na tem področju je opravil obsežno delo. Je avtor knjige Mednarodno letalsko pravo in številnih člankov. Za svoje obsežno delo v planinski organizaciji in tudi zunaj nje je Aleksander prejel nemalo priznanj in nagrad.

MIRAN COKAN

Planinsko društvo Grmada Celje

Miran Cokan je zelo prizadeven član Planinskega društva Grmada že od ustanovitve društva, ki je nastalo tako rekoč iz nič. Kot dolgoleten član upravnega odbora in gospodar PD Grmada si prizadeva za čim številnejše članstvo in priljubljenost društva. Miran je bil izredno dejaven pri izgradnji Pečovniške koče na Grmadi pri Celju, ki so jo gradili v letih 2003–2006. Koča leži

620 metrov nad morjem in je nastala kot nadomestna gradnja na mestu nekdanje Kumrove domačije. Zgrajena je iz lesenih brun, na klasičen način, in se zelo lepo zlije v okolje, saj jo obkrožajo sami gozdovi. V neposredni bližini je postavljen še kozolec toplar, ki nosi častitljivo letnico 1885 in so ga planinci leta 2003 kupili v vasi Šentjanž pri Svetini. Na prednjo stran kozolca so alpinisti pritrdili osemmetrsko plezalno steno. Miran Cokan je opravil veliko prostovoljnih delovnih ur pri izgradnji koče kot njen gospodar in skrbnik. Kot da to ne bi bilo dovolj, je prizadeven markacist pri nadelavah in vzdrževanju planinskih poti, ob vsem tem pa mu ne zmanjka ne energije ne volje, da v PD Grmada ne bi pomagal še pri drugih stvareh.

RADIVOJ KOT

Planinsko društvo Zabukovica

Radivoj je član planinskega društva že od zgodnje mladosti. Bil je dolgoletni član upravnega odbora, podpredsednik društva, član nadzornega odbora in nekaj časa tudi tajnik. Najbolj dejaven je bil v gorski straži, se kot gorski stražar udeleževal raznih pohodov in še vedno je pobudnik delovnih akcij (pomoč markacistom in drugo). Kot tajnik PD in zagovornik gorske straže je sodeloval tudi pri organizaciji planinskih taborov.

Radivoj si vseskozi prizadeva za porast članstva in priljubljenost društva. Zdaj sodeluje pri izletih, organiziranih za starejše od 65 let, ter kot gorski stražar pripravlja razne tematske izlete ali pripravlja teme, povezane s kraji, ki jih obiskujejo.

Je dolgoletni športni delavec, zato se še toliko bolj zaveda pomena sodelovanja in pridobivanja podmladka. Vedno poudarja in zagovarja delo z mladimi, tako z osnovnošolci kot z mladinci. Uspešnost in razvejanost posameznega društva sta odvisni od zavzetosti in srčnosti članov, ki ga vodijo. Radivoj v svoji dejavnosti ni popustil vse do danes in čutiti ga je na vseh področjih planinstva. Število članov v PD Zabukovica se tudi zaradi njegovega dela ne zmanjšuje.

SPOMINSKE PLAKETE

75 LET

RUDI ZADNIK

Planinsko društvo Škofja Loka

Rudi Zadnik je pred skoraj štirimi desetletji organiziral planinsko sekcijo ljubiteljev Križne Gore in vzpostavil dobro sodelovanje s planinskim društvom. Naselje Podlubnik pri Škofji Loki je s tem dobilo možnost rekreiranja v naravi za svoje številne, zlasti mlade stanovalce. Kot uslužbenec občinske uprave je deloval v gasilstvu in v delo Gasilske zveze vpeljal planinstvo za mlade gasilce.

Rudi je že deveti mandat član upravnega odbora Planinskega društva Škofja Loka. Njegova dejavnost sega na področje organizacije, meddruštvenega sodelovanja in na kulturno področje. Zelo dragocena je njegova pomoč pri pripravi aktov, ki jih mora imeti PD, in pri njihovi aktualizaciji. Bil je eden izmed pomembnih oblikovalcev in ustvarjalcev knjige ob 100-letnici PD Škofja Loka, pomembno delo pa je opravil tudi pri izdaji publikacije ob 110-letnici društva.

Na vsakoletnih srečanjih na Blegošu, ki so postala tradicionalna, Rudi sodeluje pri pripravi prireditve, pomaga oblikovati vsebino in izvedbo in je tudi moderator.

Rudi Zadnik je s svojimi bogatimi izkušnjami iz različnih društev izboljšal in obogatil dejavnosti PD Škofja Loka.

ZINKA MOŠKON

Planinsko društvo Šoštanj

Zinka Moškon je postala članica Planinskega društva Šoštanj v sredini osemdesetih let, njeno delovanje v društvu pa se je začelo leta 1991, ko je prevzela naloge tajnice. Kar nekaj mandatov, vse do leta 2011, je nadvse skrbno opravljala to delo, potem pa je postala voljena članica upravnega odbora in zdaj

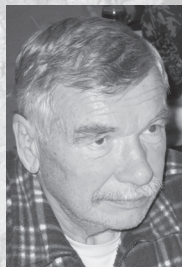
skrbi za članarino.

Zinka je zaslužna za vrsto člankov,otic in drugega arhivskega gradiva društva. Odgovorna je tudi za izid brošure, ki so jo naredili leta 1995 ob 90-letnici PD Šoštanj.

Vedno je znala prisluhniti novim idejam in je podpirala različne pristope k delu. V letu 2012 je uspešno zagnala projekt Planinske zveze Slovenije za elektronsko vodenje članarine. Od leta 2016 dalje deluje kot članica častnega razsodišča društva. Mnogo dolgoletnih članov planinskih društev s svojim marljivim in stalnim delom poskrbi, da društva rastejo in se razvijajo. Zinka je vsekakor ena izmed teh marljivih ljudi.

FRANC OBREZA

Planinsko društvo Kamnik

Franc Obreza se je Planinskemu društvu Kamnik pridružil leta 1987 in takoj prijel za delo. Ljubezen do slovenskih gora, še posebej do ljubih domačih kamniških planin, je v okviru vodniškega odseka PD Kamnik kot vodnik PZS delil s podobno mislečimi in začel organizirati izlete. Posebno mesto v njegovem vodništvu predstavlja sodelovanje s planinsko skupino Osnovne šole Šmartno v Tuhinju, kjer so ga mladi vzeli za svojega. Svoje mesto je našel tudi v gospodarskem odseku PD Kamnik in pomagal vzdrževati in obnavljati postojanki na Kokrskem in Kamniškem sedlu.

V letu 2001 je postal markacist, vendar je že pred tem sodeloval pri obnovi planinskih poti, za katere skrbi Planinsko društvo Kamnik. Kljub trenutnemu nekoliko manjšemu udejstvom Franc še vedno spremlja dogajanje v društvu.

SPOMINSKE PLAKETE

80 LET

ADI KRALJ

Planinsko društvo Dravograd

Adi Kralj je eden izmed najaktivnejših in najstarejših članov Planinskega društva Dravograd, saj je njegov član od leta 1958. Dolgo je bil član upravnega odbora, od leta 2014 pa je predsednik nadzornega odbora.

Ni bilo akcije, pri kateri Adi ne bi sodeloval. Pomagal je tudi pri obnovi Planinskega doma Košenjak, ki se je začela leta 1992. Planinski dom stoji na planoti na južni strani Košenjaka. Nekoč je bila to obmejna stražnica, ki jo je PD Dravograd preuredilo v prijetno planinsko postojanko. Obnovili so streho in fasado ter spodnje prostore preuredili za gospodinjstvo. Finančno in materialno so pomagala razna podjetja. V naslednjih letih so se pokazale večje potrebe po prenočitvenih zmogljivostih, zato so se lotili preureditve velikega neizkoriščenega podstrešja in poleg dodatnih sob in sanitarij pridobili tudi veliko učilnico za izvajanje izobraževalnih programov in drugih dejavnosti. Med letoma 2003 in 2005 je bil Adi z ženo Miro oskrbnik planinskega doma.

Ljubezen do planin in do narave Adija spremlja vse življenje. Zdaj vodi sekcijo starejših planincev PD, ki imajo dvakrat na teden redne sprehode in pohode po ožji in širši okolici Dravograda.

MIRA KRALJ

Planinsko društvo Dravograd

Mira Kralj je po stažu ena izmed najstarejših članic Planinskega društva Dravograd, saj mu pripada vse od njegove ponovne ustanovitve leta 1965. V letih 1977–1981 je bila tajnica društva, od leta 2003 naprej pa blagajničarka in članica upravnega

odbora, kar je še danes.

Vsa leta sta z možem Adijem nepogrešljiv par tako v Planinskem domu Košenjak, kjer sta bila nekaj časa oskrbnika, kot pri ostalem delu v PD Dravograd.

Res je, da Miri zdravje ne dopušča več vseh dejavnosti, kakršne je izvajala v preteklih letih, ko je na primer vedno priskočila na pomoč z nasveti pri finančnem poslovanju ali sodelovala pri organizaciji in izvedbi prireditev in srečanj, ostala pa je zvesta planinskemu duhu, še vedno spremlja delovanje PD in mu pomaga po svojih močeh.

ALOJZ HLEBANJA

Planinsko društvo Gozd Martuljk

Alojz Hlebanja je član Planinskega društva Gozd Martuljk od leta 1960 in od vsega začetka sodeluje pri vseh njegovih dejavnostih. Sodeloval je pri urejanju planinskih poti, pomagal pri popravilih Bivaka pod Špikom in še danes se rad povzpne do njega ter se udeležuje delovnih akcij.

Vrsto let je bil član upravnega odbora, opravljal pa je tudi druge naloge v društvu, da je delo nemoteno teklo. Alojz je bil vedno pripravljen prevzeti kakršno koli obveznost. Če je bilo treba sodelovati pri organizaciji, priskrbeti potrebne rekvizite ali material, pripeljati opremo itd., je vedno pomagal po svojih močeh. Sodeloval je tudi pri urejanju skalnjaka in izdelal je skodle za streho hišice ter jih namestil.

Med postavitvijo spominskega obeležja na planini Jasenje, v spomin vsem domačinom, ponesrečenim v planinah, in drugim, ki so se ponesrečili v Martuljkovi skupini, je bil Alojz član gradbenega odbora.

Še vedno je prizadeven član društva in vedno je pripravljen pomagati ter svoje znanje deliti med mlajše vrstnike. Opa-zovanje in fotografiranje narave sta dve Alojzovi strasti. V arhivu društva se je nabralo zajetno število njegovih fotografij, fotoaparata je pa še danes njegov zvesti spremljevalec na planinskih poteh.

MIROSLAV BOŽIČ

Planinsko društvo Cerkno

Miroslav Božič je član Planinske zveze Slovenije od leta 1960. Najprej je bil član Planinskega društva Sovodenj, od leta 1992 pa je član Planinskega društva Cerkno. Že davnega leta 1977 je opravil vodniški tečaj ter kot vodnik PD Sovodenj uspešno organiziral in vodil izlete.

Leta 1992 se je včlanil v PD Cerkno in z velikim veseljem so ga sprejeli za svojega. V tistem času v društvu ni bilo nobenega vodnika PZS. Prvi vodniki so opravili izobraževanje v letu 1996 in Miroslav je bil mentor vsem pripravnikom, in to na vseh izletih. Znal jih je tako dobro motivirati in jim prikazati lepote gora ter varno vodenje, da se ga vsi spominjajo z nasmehom na obrazu in z veliko hvaležnostjo. Pozneje, ko ni več obnovil vodniške licence, je na društvenih izletih sodeloval kot pomočnik.

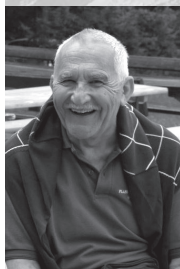
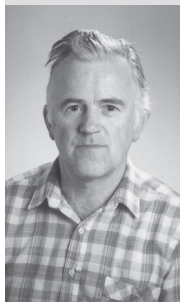
Pogosto se je udeleževal delovnih akcij, naj je šlo za vzdrževanje dovozne poti do planinske kočice na Poreznu ali za vzdrževanje kočice. Miroslav je eden izmed tistih, ki so se udeležili vseh štiriinštiridesetih zimskih vzponov na Porezen. Za svoje delo je prejel priznanje zaslužni vodnik PZS leta 2012.

MARJAN PERGAR

Planinsko društvo Hrastnik

Marjan Pergar je velik ljubitelj narave in gora. Osemnajst let je bil predsednik Planinskega društva Hrastnik. V tistem času je veliko pozornost namenjal delu z mladimi, skrbel je za povezavo med PD in Osnovno šolo narodnega heroja Rajka v Hrastniku. Ves čas je ohranjal dober odnos med PD in Zvezo borcev Hrastnik, s katero si je društvo delilo skrb za urejanje Poti spominov NOB Občine Hrastnik. Od leta 2013 opravlja delo podpredsednika društva. Vedno je skrbel za dobro delovanje društva in usklajevanje dejavnosti z drugimi društvi v občini in v MDO.

Rudnik Trbovlje-Hrastnik je bil do leta 2018 solastnik Planinskega doma na Kalu, zato je bilo treba pri njegovem vzdrževanju ves čas skrbeti za koordinacijo med PD, Občino in Rudnikom. To je bilo v zadnjih letih, ko se je Rudnik zapiral, zelo težko.

Marjan ob vsem delu ni pozabil na pohodništvo, najbliže mu je bilo Zasavsko oz. Posavsko hribovje, še posebej rad se je podal na Zasavsko planinsko pot. Svoje izkušnje in raznovrstne podatke je združil v vodniku Posavsko hribovje, ki je izšel leta 2004. Posavskemu hribovju je dodal še del savinjske ravni, del Sotelskega gričevja, Krškega, Senovskega in Bizeljskega gričevja ter območje Tuhinjske doline in Črnega grabna.

Marjan Pergar je spoštovan in cenjen planinec, odličen sogovornik in eden izmed najbolj trdnih podpornih stebrov Planinskega društva Hrastnik.

MARIJA KOŠIČ

Planinsko društvo Maks Meško Ormož

Marija Košič, Micka jo kličejo tisti, ki jo dobro poznajo, je članica planinskega društva že zelo dolgo, in ker je znana po svojih kuharskih spretnostih in znanju, jo je društvo vedno, kadar je bilo treba, prosilo za pomoč. Kuhala je na petnajstih planinskih taborih domačega društva. En teden kuhanja v taboru je veliko in naporno delo. Nahriniti je treba tudi do osemdeset planincev na dan, jim ponuditi vse od zajtrka do večerje in poskrbeti za pestrost obrokov, ki bi jo zavidale tudi dobre gostilne. Kuhinja in jedilnica sta navadno pod ponjavo – pred nekaj leti se je kuhalo še na odprtem ognjišču, da so oči pekle od dima. Posoda se je včasih prala v škafu, shramba in spalnica sta bili v majhnem šotoru, kamor se je prišlo samo po kolenih, na nogah pa so tičali natikači ali gumijasti škornji, odvisno od vremena. Kljub letom Micka še vedno z neverjetno energijo začne priprave na tabor vsaj nekaj tednov pred odhodom in že takoj po koncu enega razmišlja, kaj izboljšati prihodnje leto. To je trdo delo. Ob vsem tem pa izžareva izjemno voljo in energijo in nikoli ni slabe volje, tudi ko dežuje dvanajst ur skupaj in je v kuhinji takšno blato, da škornji ostanejo v njem.

Vsak planinec naj bi imel moralno obvezo, da pomaga svojemu društvu s tistim, kar zna narediti najbolje. Micka to obvezo izpolnjuje, saj že dolga leta nesebično skrbi za želodčke planincev domačega planinskega društva.

ANTUN MLINAREVIĆ

Planinsko društvo Ptuj

Antun Mlinarević, po domače Ante, se je po razpadu Jugoslavije preselil v Slovenijo in takoj vključil v delo Planinskega društva Ptuj. V letih 2002–2006 je bil član upravnega odbora, od leta 2004 pa gospodar društva. Zdaj je član upravnega odbora in vodi odsek za seniorje.

Ante je prizadeven član odseka za planinske poti in član tehnične skupine Komisije za pota Planinske zveze Slovenije. Sodeloval je pri obnovi varoval na Donački gori, obnovi poti čez Plemenice in pri ogromno drugih. Je član odbora za planinske obhodnice in akcije pri PZS. Sodeloval je pri pripravah planinske obhodnice Slovenjgoriška pot, in to kot markacist, izvajalec oglednih tur in pripravljavec trase. Opravljeno je bilo veliko dela, saj je pot dolga 93 kilometrov in poteka po Srednjih Slovenskih gorah ter delu Ptujkega in Dravskega polja.

Ante je bil med ustanovitelji Spominskega pohoda po poti Ivana Potrča in Matije Murka ter soavtor akcije Pet krat deset za petdeset let (ob 50-letnici društva). Zaupani so mu bili pohodi po E6 leta 2001, 2006 in 2011.

Kot dober poznavalec terena in številnih pešpoti po Sloveniji je sodeloval pri nastajanju planinskega vodnika z naslovom Planinske obhodnice in pohodi, veliko organizacijskega in svetovalnega dela pa je prevzel tudi pri nastajanju vodnika Po gorah severovzhodne Slovenije. Po Antejevih stopinjah hodijo planinci iz vse Slovenije in tudi od drugod.

SPOMINSKE PLAKETE

90 LET

MATEJ KOŠIR

Planinsko društvo Kamnik

Kamniški planinci poznajo Mateja Koširja po imenu Matevž. Planinskemu društvu Kamnik se je pridružil leta 1991. Za njegov razvoj in dobro delovanje si je prizadeval v okviru gospodarskega odseka, kjer je velikokrat postal tako imenovan začasni oskrbnik visokogorskih postojank na Kokrskem in Kamniškem sedlu. Vseskozi je sodeloval pri obnovi in vzdrževanju obeh koč, ki sta postali prijaznejši okolju in planincem, ki ju obiskujejo. Za to je bilo treba opraviti veliko ur prostovoljnega dela, ki ga v današnjem času, ko vsi tako hitimo, najbrž sploh ne najdemo več.

Kot vodnik Planinske zveze Slovenije je od leta 2004 vodil številne izlete po naših gorah in spominske pohode ter druge prireditve v spomin na narodnoosvobodilni boj.

Matevž je sodeloval tudi v vodstvenih organih društva in s tem pripomogel, da je Planinsko društvo Kamnik vedno bilo in ostalo močno društvo – kakor se spodobi za društvo, ki deluje pod najvišjim vrhom Kamniško-Savinjskih Alp, Grintovcem. Kljub letom se Matevž še vedno dobro počuti in redno sodeluje na občnih zborih ter na ta način sledi delu Planinskega društva Kamnik.

PRIZNANJA VODSTVA PZS ZA POSEBNE DOSEŽKE

ZLATI ČASTNI ZNAK PZS

ASWIN KUMAR SHRESTHA, **častni generalni konzul Nepala v Sloveniji**

Aswina K. Shrestho je življenjska pot privedla iz daljnega Nepala v Slovenijo kot študenta. Zaključil je študij na Fakulteti za strojništvo v Ljubljani in pozneje še študij MBA (Masters in Business Administration – podiplomski študij menedžmenta) na Ekonomski fakulteti. Služboval je kot asistent za aplikativne raziskave na Fakulteti za strojništvo, bil vodja tehnologije in izvoza v podjetju SKIP Ljubljana in programski direktor Mednarodnega centra za promocijo podjetij (ICPE).

Od leta 2002 je častni konzul Nepala v Sloveniji, od leta 2012 pa generalni častni konzul. Kot generalni častni konzul Nepala je Aswin K. Shrestha pomembno prispeval k vzpostavitvi tesnih vezi med Slovenijo in Nepalom, še posebej v planinstvu, alpinizmu in v medsebojnem spoznavanju kulture in turizma obeh držav. V Sloveniji je organiziral številne prireditve, predvsem ob pomembnih jubilejih alpinističnih dosežkov Slovencev v Himalaji, po pravilu pospremljene s tradicionalnim nepalskim kulturnim programom. Slovenski alpinisti so tudi zaradi njegovega prizadevanja deležni posebne pozornosti in časti ob praznovanju pomembnih dogodkov iz bogate zgodovine himalajskih dosežkov v Nepal in prejemniki številnih priznanj nepalske vlade.

Glede na to, da je turizem v Nepal izredno pomembna gospodarska panoga, je sodeloval in pomagal pri organizaciji potovanj številnih skupin Slovencev v Nepal in na trekinge v to deželo. Zaslužen je tudi za dobro sodelovanje Planinske zveze Slovenije in Nepalske planinske zveze (NMA) ter ohranjanje tesnih vezi med organizacijama.

Planinska zveza Slovenije podeljuje zlati častni znak Aswinu Kumarju Shresthi, častnemu generalnemu konzulu Demokratične republike Nepal v Sloveniji za njegov prispevek k uspešnemu sodelovanju Nepala in Slovenije v planinstvu in alpinizmu.

PRIZNANJA VODSTVA PZS ZA POSEBNE DOSEŽKE

ZLATI ČASTNI ZNAK PZS

MARTIN KAVČIČ

Martin Kavčič je leta 2002 zaključil študij arhitekture in se kot mlad arhitekt zaposlil v arhitekturnem biroju Gea Consult v Škofji Loki. Že v tem času je bil vključen v proces priprave dokumentacije za zahtevne prenovitvene projekte, med drugim za gradova Pišece in Snežnik. Kavčič je leta 2008 končal magistrski študij, leta 2015 pa še doktorskega.

Martin Kavčič je od leta 2007 zaposlen v Restavratorskem centru Zavoda za varstvo kulturne dediščine Slovenije, kjer se kot konservator-restavrator posveča predvsem pripravi načrtov ter druge potrebne dokumentacije ob prenovah vsebinsko kompleksnejših ali simbolno pomembnejših kulturnih spomenikov naše historične dediščine. Med najodmevnejše projekte spada celovita prenova Aljaževega stolpa, ki je bila izvedena leta 2018. S tem projektom se je izrazila tudi Martinova ljubezen do gora, ki je vzknila že v njegovih mladih letih, se razvijala v številnih letom prilagojenih družinskih izletih, večinoma po vrhovih Slovenske planinske poti, in dozorela v dijaško-študentskih časih, ko se je z vrstniki spoprijel tudi z težjimi visokogorskimi pohodniškimi izzivi. Vseskozi je v naravnem in izgrajenem motril in iskal presežno in lepo.

Tako kot drugi člani ekipe, ki je sodelovala pri obnovi Aljaževega stolpa, je tudi Martin Kavčič pri izvedbi tega zahtevnega projekta pokazal veliko osebne zavzetosti in predanosti, ki sta v veliki meri presegle službene obveznosti in bistveno pripomogli k uspešni izvedbi projekta.

Planinska zveza Slovenije podeljuje zlati častni znak PZS Martinu Kavčiču za njegov prispevek pri obnovi in ureditvi Aljaževega stolpa.

PRIZNANJA VODSTVA PZS ZA POSEBNE DOSEŽKE ZLATI ČASTNI ZNAK PZS

GORAZD LEMAJIČ

Gorazd Lemajič je po študiju kiparstva nadaljeval podiplomski magistrski študij v smeri restavratorstva in si pridobil naziv konservatorsko-restavratorski svetnik. Je akademski kipar in magister umetnosti. Od leta 1997 je zaposlen v Narodnem muzeju Slovenije kot konservator za arheološko keramiko in steklo. Od leta 2011 dalje je vodja projekta postavitve stalne razstave v tem muzeju. Leta 2012 se je začel ukvarjati z dejavnostmi, vezanimi na obnovo Aljaževega stolpa. Tako kot vsi sodelujoči pri tem projektu se je srečal z različnimi pogledi Slovencev na ohranitev tega nacionalnega simbola, saj so Aljažev stolp, njegovo vzdrževanje in morebitna obnovitvena dela močno povezani s čustvi in z vprašanjem glede pristojnosti za izvedbo takih dejavnosti. Zato je zelo pomembno prelomnico v ozaveščanju širše javnosti predstavljal film *Ta pleh ima dušo*, katerega vsebinski snovalec je bil prav Gorazd Lemajič. Film ni samo predstavil zgodovinskih okvirjev nastanka Aljaževega stolpa, ampak je nakazal tudi poti obnove in potreben odnos obiskovalcev do stolpa kot kulturne dediščine.

Med obnovo je sodeloval pri zasnovi in izvedbi restavratorskih del na stolpu in pri dokončni ureditvi njegove okolice. Vse dejavnosti je opravil s predanostjo in zagnanostjo, ki močno presemeta formalne službene zadolžitve.

Planinska zveza Slovenije podeljuje zlati častni znak PZS Gorazdu Lemajiču za njegov prispevek pri ozaveščanju javnosti o vlogi in pomenu Aljaževega stolpa ter primernem odnosu do tega simbola Slovencev.

PRIZNANJA VODSTVA PZS ZA POSEBNE DOSEŽKE

ZLATI ČASTNI ZNAK PZS

JERNEJ HUDOLIN

Jernej Hudolin se je kot arhitekt zaposlil v Restavratorskem centru republike Slovenije leta 1989. V letu 1996 je postal vodja oddelka za arhitekturo, kjer je uvedel IT-tehnologijo za arhitekturno dokumentiranje in projektno inženirstvo, kar je osnova za izdelavo današnje sodobne projektne dokumentacije.

Leta 2002 je Restavratorski center postal sestavni del Zavoda za varstvo kulturne dediščine RS in Jernej Hudolin njegov vodja. V času njegovega vodenja je bilo izvedenih veliko zahtevnih obnovitvenih projektov, med katerimi izstopajo obnova Quaglievega slikarskega opusa v ljubljanski stolnici, baročnega stopnišča na blejskem otoku, prenos Robbovega vodnjaka v Narodno galerijo, obnova viteške dvorane na gradu Brežice itd. Z različnimi projekti je zavzeto sodeloval pri obnovi in ohranjanju kulturne dediščine v domači občini Železniki, za kar je leta 2002 prejel občinsko priznanje.

Ko je PZS v letu 2014 začela urejati stanje Aljaževega stolpa, tako v smislu njegove obnove kot ureditve zemljiškopravnega stanja, se je Jernej Hudolin že v funkciji generalnega direktorja ZVKD RS strokovno in organizirano lotil tega zahtevnega projekta in ga v letu 2019 tudi uspešno dokončal. Pri vseh dejavnostih, vključno z obnovitvenimi deli na vrhu Triglava, je sodeloval osebno in s tem dokazal, da so lahko tudi javne institucije zelo učinkovite, če je v njihovo delo vložena motivacija vodstvenih delavcev, ki presega zgolj formalno potrebo.

Jernej Hudolin je navdušen gornik in je zelo dejaven tudi v PD za Selško dolino Železniki, kjer sodeluje pri projektiranju planinskih objektov in pri nalogah s področja varstva narave.

Planinska zveza Slovenije podeljuje zlati častni znak PZS Jerneju Hudolinu kot priznanje za njegov prispevek pri obnovi in ureditvi Aljaževega stolpa.

PRIZNANJA VODSTVA PZS ZA POSEBNE DOSEŽKE

ZLATI ČASTNI ZNAK PZS

ANDREJ KOKALJ

ŠPK Andrej Kokalj

Andrej Kokalj je začel plezati leta 1979, kot član Akademskega PD na AAO in opravil preko 400 različnih vzponov doma in v tujini. Plezal je v naših gorah, v Dolomitih, Centralnih Alpah, južni Ameriki, Avstraliji, Jordaniji in Južni Afriki.

Andrej je prof. športne vzgoje, diplomiral je iz zgodovine športnega plezanja, alpinistični inštruktor je od leta 1985 in trener športnega plezanja od leta 1991. Kasneje se je posvetil predvsem športnemu plezanju, trenerskemu delu, delu z mladimi in z organizacijo tekmovanj v športnem plezanju. V letih od 1990 do 2005 je bil nacionalni sodnik športnega plezanja pri KŠP. Več let je sodeloval s KŠP pri izobraževanju inštruktorjev športnega plezanja, več zadnjih let je odgovorno sodeloval v vodstvu KŠP kot član Izvršnega odbora KŠP.

Od leta 1995 dalje je neprekinjeno organiziral 25 državnih tekmovanj v športnem plezanju za srednješolce. V letu 2018 je na tem tradicionalnem dvodnevem tekmovanju sodelovalo 180 dijakov in dijakin iz trideset slovenskih šol. Na isti plezalni steni je organiziral tako tekme za državno prvenstvo, kot tudi regijsko tekmovanje v športnem plezanju za osnovne in srednje šole. Andrej je bil mentor številnim športnim plezalcem, reprezentantom in državnim prvakom, med katerimi je največje mednarodne uspehe dosegla Katja Kadić.

Andrej Kokalj sodi v generacijo prvih alpinistov, ki so se specializirali za prosto, kasneje pa za športno plezanje. Njegov najboljši športno plezalni dosežek je preplezana smer Bogovi so padli na glavo z oceno 7c, ki je leta 1989 predstavljala viden dosežek med slovenskimi športnimi plezalci.

Da je Andrej vsestranski športnik je pred nekaj leti dokazal z uspešno opravljenim preizkusom v Ironman triatlonu v Bar-

celoni (3,8 km plavanja, 180 km kolesarjenja in 24 km teka) je premagal v času 12,38 ure. Slovenska javnost pa ga je leta 2013 spremljala na preizkusu vzdržljivosti »Slovenski alpski triatlon«, ki je obsegal 4 km plavanja čez Piranski zaliv, 220 km kolesarjenja od Portoroža do Mojstrane in vzpon po Slovenski smeri na Triglav, za to pot je porabil dobrih 24 ur.

Planinska zveza Slovenije podeljuje zlati častni znak Andreju Kokalju za velik prispevek k prepoznavnosti športnega plezanja in dolgoletnega organizacijskega dela v športnem plezanju.

PRIZNANJA VODSTVA PZS ZA POSEBNE DOSEŽKE

POHVALA PZS

TIMOTEJ RAJGLJ

Trener športnega plezanja Timotej Rajglj prihaja iz Gorenjske. S športnim plezanjem se ukvarja dvajset let, trenirati je začel že v prvem razredu. Športno plezanje pa ni njegova edina ljubezen, saj zelo rad tudi planinari. Na koncu tekmovalne kariere se je usmeril v prenašanje plezalnega znanja na mlajše generacije, želja po delu z otroki pa je bila glavni razlog za vpis na Fakulteto za šport. V času študija je pridobil prve pedagoške izkušnje pri delu z otroki in mladino v različnih klubih, pozneje pa se je kot trener vključil v domači Plezalni klub Žirovnica. Magistrsko delo Timoteja Rajglja z naslovom Športno plezanje za otroke in igre na plezalni steni je prva monografija s področja športnega plezanja, ki celostno obravnava različne učne oblike in elemente igre, uporabne pri izvajanju športnoplezalnih vsebin na nizki ali visoki plezalni steni.

Vsebine lahko uporabljamo kot pripomoček za poučevanje v vzgojno-izobraževalnem procesu, kot sredstvo podajanja osnovnih informacij v procesu treniranja ali kot pomoč pri pripravi mlajših otrok na tekmovanje. V enem dokumentu so predstavljene elementarne in plezalne igre, ki jih bodo športni pedagogi ter vaditelji in trenerji športnega plezanja lahko uporabili pri kakovostnem načrtovanju in izvajanju vadbe. Vsebine, navedene v prvem delu, kjer so opisane zgodovina, oblika in tekmovalne discipline športnega plezanja, naravne oblike gibanja, učne oblike in gibalne sposobnosti, bodo izvajalcem vadbenega procesa športnega plezanja v pomoč tako pri celostnem razumevanju športnega plezanja kot tudi pri načrtovanju in pripravi vadbe.

Planinska zveza Slovenije izreka pohvalo Timoteju Rajglju za magistrsko nalogo z naslovom Športno plezanje za otroke in igre na plezalni steni.

PLANINSKO DRUŠTVO LAŠKO

Planinstvo v Laškem ima korenine v zadnjih letih 19. stoletja, ko so ljubitelji planin leta 1893 ustanovili Slovensko planinsko društvo, katerega prvi načelnik je bil Laščan prof. Fran Orožen (1853–1912). V Sevnici so 29. junija 1905 ustanovili Posavske podružnico, ki je obsegala delokrog sodnih okrajev Laško, Sevnica, Kozje in Brežice.

V Laškem se je začelo združevati vse več ljubiteljev planin in leta 1922 so ustanovili Odsek posavske podružnice. Prvi načelnik je bil dr. Arnold Pernat. Laščani so izredno radi zahajali na Šmohor in planinski odsek je sklenil na njem ob cerkvi postaviti planinsko kočo. To jim je uspelo in slavnostno so jo odprli 9. junija 1929.

Leta 1936 so na zboru laškega odseka izvolili gradbeni odbor za gradnjo novega doma. Do druge svetovne vojne so zgradili oporne stene, betonsko cisterno za vodo in vlili prvo ploščo z vmesnimi stenami. Tesarji so nad pritličjem položili nosilne stebre. Dela niso dokončali, ker je izbruhnila vojna. V času vojne je bila večina odbornikov in članov odseka izseljena ali pregnana. Leta 1948 so na novo formirali gradbeni odbor za nadaljevanje gradnje doma. Istega leta je bila podružnica preimenovana v društvo, sprejeta so bila pravila delovanja, delo številnih prostovoljcev na Šmohorju se je nadaljevalo. Planinski dom na Šmohorju je bil novembra 1951 že oskrbovan, z velikim ponosom pa so ga svečano odprli 17. avgusta 1952.

Leto 1965 je bilo mejnik v načinu delovanja društva in vodstvo ga je popeljalo v nove čase. V naslednjih dveh letih so se štirje člani udeležili tečaja za mladinske vodnike. Če so do takrat laški planinci obiskovali le okoliške hribe, označevali planinske poti in skrbeli za dobro poslovanje planinskega doma na Šmohorju, so od takrat naprej zahajali v visokogorje, sodelovali na orientacijskih tekmovanjih in organizirali druge planinske dejavnosti. To je izredno povečalo število članov društva. Za planinstvo so navduševali šolsko mladino, tako da so v šolah organizirali planinske krožke. Tudi v podjetjih so organizirali planinske

skupine in jih vodili v planinski svet. V tistih dobrih časih je bilo več kot 760 članov društva, zdaj pa je številka padla na okoli 200 članov.

Planinsko društvo Laško je leta 1978 na Šmohorju razvilo prapor in proslavilo 50-letnico delovanja društva, 25-letnico planinskega doma in 10-letnico mladinskega odseka. Pozneje je bil dom na Šmohorju dograjen in vseskozi so se opravljala razna obnovitvena dela, ker so to narekovale potrebe.

V društvu danes delujejo različni odseki: odsek za urejanje poti, vodniški odsek, mladinski odsek Klinček, odsek za varovanje gorske narave in seveda gospodarski, ki vzorno skrbi za Planinski dom na Šmohorju.

Leta 2017 so laški planinci z zanosom slavili 95-letnico organiziranega planinstva v Laškem in z optimizmom zrejo v prihodnost. Obletnico so množično proslavili pred Planinskim domom na Šmohorju in z bogato razstavo v laškem muzeju.

Člani in vodstvo Planinskega društva Laško smo počaščeni, da je letošnja podelitev najvišjih priznanj PZS v Laškem. Izrekamo prisrčno dobrodošlico vsem udeležencem prireditve, prejemnikom priznanj pa iskreno čestitamo.

OBČINA LAŠKO

Prvi zapis o Laškem izhaja iz leta 1147, prva uradna omemba Laškega pa iz leta 1182, ko štajerski vojvoda Otaker VI Traungavski podarja razne dohodke Žičkemu samostanu in pri tem večkrat omenja svojo posest v Laškem.

Ves laški okoliš je do 19. stoletja živel odmaknjeno življenje, ker ni bilo pravih cest. Šele leta 1815-16 je bila na desnem bregu Savinje zgrajena cesta Celje – Zidani most, leta 1826 pa je bil v Zidanem mostu zgrajen most čez Savinjo. Te cestne povezave so omogočile začetek razvoja skromne industrije in rudarstva. Najpomembnejšo prometno povezavo pa je Laško dobilo z izgradnjo železnice Ljubljana – Celje, leta 1849. V tistih časih se je povečal izkop premoga v Hudi Jami, na Govcah in v Trobnem delu, pivovarna je postala industrijsko podjetje, odprto je bilo zdravilišče.

Leta 1924 je Laško dobilo okrajno glavarstvo. Leta 1927, ob 700 – letnici prve omembe Laškega, je bilo Laško proglašeno za mesto. 1928 je bil v mestu zgrajen vodovod, glavne ceste pa asfaltirane; laško zdravilišče je že leta 1885 proizvajalo električno energijo zase. Leta 1931 je imelo Laško nekaj čez 1000 prebivalcev.

Kaj pa danes? Občina Laško je v širšem prostoru Slovenije in njenih sosednjih držav prepoznavna občina z bogato turistično ponudbo, temelječo na termalni vodi in zdravem načinu življenja. Občino sestavlja 9 Krajevnih skupnosti, v celotni občini po statističnih podatkih iz leta 2016, živi nekaj več kot 14.000 prebivalcev na 197km².

Trgi in srednjeveške stavbe zdraviliškega in pivovarskega mesta pripovedujejo velike življenjske zgodbe. Cerkve in kapele po okolici vabijo na razgledne točke na podeželje in v bližino rudniških tradicij. Kartuzija v skriti dolini Gračnice preseneča z zgodbami o zvezdah nad njo in o starodavnih verovanjih Keltovcov.